

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANSKEREN IV

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 309.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760341384560/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Danskeren IV

paa, da man ved Afskeds-Gildet Fredag Aften, endnu vilde høre et Ord af mig, og jeg da kortelig fortalte hvad jeg om Onsdagen havde hørt af en norsk Bonde ved Jønsrud, som drog det i Tvivl, om al denne Hurtumhei vilde bringe »Glædjæ« over Norge, thi jeg gav ham Ret i, at det var det store Spørgsmaal, men jeg vilde ingenlunde indrømme ham, at Svaret var tvivlsomt, og hvem der saae den glade Folke-Samling, som lyttede, og den endnu langt større, som næste Morgen vemodig fulgte os ombord, maa i det mindste bekiende, at alle Mærker maatte slaae feil, om ikke Studenter-Toget 1851 fik Plads i Norges Historie som en glædelig Begivenhed! Herom kan jeg saameget mindre tvivle, som Glæden ret egenlig giennemstråler det Farvel i Morgenbladet, hvormed jeg overraskedes paa Afskeds-Dagen og hvori det lille Ord:

»Et Lyn paa Nordens Himmel,
Det traf, det ret til Hjerte gik«

klart udtrykker hvad jeg mener, og naar man i Tankerne samler alt dette, da vil man vist i alle tre Nordens Riger være enig med mig om, hvad der blev mit sidste Ord i Norge, saa at sige ved Haand-Rystningen, at om end ikke nogle af »Norges Kvinder« havde sendt mig en vakker Krands af Landets egne Blommer, saa havde jeg dog taget en liflig Kiærmindes-Krands hjem med mig, som i Danmarks for alle Blomster moderlige Jordbund umuelig kan visne.

At det nu imidlertid ingenlunde blot var mig, men i grunden den dansk-gothiske og gothisk-danske Ungdom med de nye Bannere, som Kiærmindes-Krandsen blev bundet til og maatte haade hjemføres og frisk bevares af, det skulde og vilde jeg vist nok meget tydeligere og meget smukkere end det skedte, have udtrykt i mit sidste Ord, hvis Egenkiærligheden ikke havde spillet mig det Puds at henlede Tanken nærmest paa mig selv, vel som den i Ungdommens Følge lykkelige Graahaars-Skjald, men dog paa N. F. S. Grundtvig, som han gik og stod i denne Verden, men det maa jeg, som en menneskelig og skjaldelig Skrøbelighed, bede Ungdommen om Tilgiveelse for, og ved Skilsmissen fra Gothe-Granderne herudfor fik jeg lykkeligvis endnu Leilighed til at sige hvad sandt var, at jeg dog ingenlunde over min egen Kiæledægge havde glemt Togets Kiærne og store, herlige Betydning. Da nemlig en af Gothe-Granderne sprang op paa »Hytten« og i sit veitaiende Farvel ogsaa paa det venligste og ærefuldeste nævnede mig, jeg troer endogsaa som paa en

Af Danskeren IV

Maade den Yngste i Skaren, da greb hele den store Begivenhed min Sjæl og skøndt jeg kun meget maadelig beviste min priste Ungdommelighed ved at klavre op paa »Hyttens« og, da man hjalp mig ned, at tabe min Hat i det aabne Rum under Stigen, saa udtalte jeg det dog uidentvivi klart, at det var det »Unge Gienbyrds-Liv i Norden« som baade havde skænket mig hvad ungdommeligt der endnu gjæredede og sprudlede under de graa Haar, havde bragt mig til Norge og ret inderlig frydede min Sjæl, saa nu herefter skulde i Norden altid, som paa denne Hjemreise, de To, naar de samlede, tale helst og mest om den Tredie, og de samlede Tre skulde tale et eenstemmigt Kraftens Ord til alle Jetter, undtagen Hav-Jetten Æger, som fra Hedenold var Asernes Ven, et Kiærlighedens Ord til hinanden og et Viisdoms Ord for alle Børn og Vankundige, som vilde gjøre vort Norden ikke blot hellig berømt, men, veltilfreds med sit eget, mægeles lykkeligt!

Herved lykkedes det mig at bidrage til den deilige Slutning Toget fik med de herlige, rungende Toner fra den nordiske Ungdoms jublende Tunger ud over Bølgen blaa:

Da skal det frie,
Det mægtige Norden
Føre til Seier
Folkenes Sag!

Naar jeg nu bag efter seer frem og tilbage over Norges-Reisen og min Deeltagelse deri, da undrer det mig, at jeg enten slet ikke, eller dog vist kun meget flygtig berørte Trears-Kampen herude og Norges ligesaa hjerteige, som ærsfulde Deeltagelse deri, der med Løvenskjolds, Ryes, Sleppegrels og Helgesens Navne vil være uforglemmelig og kan umuelig enten i Danmark eller Norge blive ufrugtbar, og det maa falde mig saameget underligere, som min »Hilsen til Norge« viser, det stod mig levende for Øie, medens Normændenes høiræstede Lovprisning af Danmarks Mod og Daad ligefrem udæskede mig, og jeg desuden var lykkelig nok til selv at have to Sønner blandt de fem danske Ungersvende, der, paa Dannehærens Vegne, modtog »Klippe-Karlens« høitidelige Lykønskning. Min urimelige Stumhed i denne Henseende kan jeg da kun forklare mig af den Særhed, Nordens Aand har tilfælles med alle Aander, at sige ikke hvad Taleren og Tilhørerne, men hvad han selv helst vil og linder tjenligt, og naar jeg nu i Tausheden saavel-